

V torek, četrtak in soboto
izhaja in velja v Mariboru
brez pošiljanja na
dom za vse leto 8 gl. — k.
za pol leta . . . 4 . . . —
za četrt leta . . . 2 . . . 20 . . .
Po pošti:
za vse leto 10 gl. — k.
za pol leta . . . 5 . . . —
za četrt leta 2 . . . 60 . . .
Vredništvo in upravništvo
je na stolnem trgu (Dom-
plate) hiš. št. 184.

SLOVENSKI NAROD.

Oznaniša:
Za navadno dvestopno
vrsto se plačuje
6 kr., če se tiskane 1 krat.
5 kr., če se tiska 2 krat.
4 kr., če se tiska 3 krat.
veče pismanke se plaču-
jejo po prostoru.
Za vsak tisek je plačat-
kolek (stempel) za 30 k.
Rokopisi se ne vračajo,
dopisi naj se blagovoljno
frankujejo.

Št. 47.

V Mariboru 22. aprila 1869.

Tečaj II.

Telegram „Slov. Narodu.“

Iz Gorice 20. apr.

Slovenski tabor 18. t. m. v Brdah je bil mnogoštevilno obiskovan. Taborovati nismo mogli, ker je dež strašno lil. Taborovanje smo torej preložili na 25. dan tega meseca ob 3. uri popoldne. Ta dan bomo taborovali pri vsakoršnem vremenu.

Možje slovenski!

Drugi dan maja meseca, to je na nedeljo, se zberemo vsi v **Sevnici** (blizu Zidanega mosta in Krškega) na **tabor**.

Tam se bomo pogovarjali o starih in svetih pravicah, ktere ima vsako ljudstvo, ktere torej tudi mi Slovenci hočemo in moramo tirjati, da se nam dadó.

Možje slovenski! Tudi za nas je čas, zadnji čas, da srčno in neustrašeno stopimo na noge, da se možato potegnemo za svoj narod in njegovo dobro, in pokažemo, da smo vsi Slovenci v misli in duhu edini, če ravno so nas nesrečne okoliščine raztrgale. Slišali ste, kako krepko in navdušeno so se lani naši bratje v Ljutomeru, v Žaveu in Šempasu (pri Gorici) zbrali; slišite še zdaj, kako se mislijo povsod na tavžente in tavžente zbirati in tirjati, da se nam Slovincem dá, kar nam gre po božjih in človeških pravicah. Tudi mi ne smemo in nočemo za njimi ostati. Tudi mi hočemo, da se bode našim otrokom boljše godilo, kakor se nam godí. Ne dajmo, da bi nam naši zanamci mogli očitati, da ob času, ko vsi narodi z duhom bojujejo za svoj napredek in svobodo, mi nismo oglasili se za svobodo svojega naroda in njegovo prihodnost. Kdor trka, temu se odpre; enoglasno trkajmo in tirjajmo tudi mi!

Torej pridete vsi brez razločka od bližnjih in daljnih krajev

2. maja ob dveh popoldne na tabor v Sevnico.

Tam bomo sklepali in zahtevali od visoke vlade:

1. da se zedinijo vse dežele, kjer Slovenci prebivajo, v eno skupino;

2. da se upelje v naše ljudske in srednje šole slovenski kot učni jezik in se napravi posebno pravniško učilišče na Slovenskem;
3. da se upelje slov. jezik v uradnije na Slovenskem;
4. da se osnuje gospodarska šola za sevniški, brežki, kozjanski in sosedne okraje;
5. da se napravi most čez Savo pri Sevnici in Brežicah.

Dovoljenje za tabor smo dobili od c. kr. okrajnega glavarstva z odlokom 11. t. m. št. 1879.

Rojaki! V obilem številu pridite in pokažite svetu, da vam je mar za vaše pravice in za srečo vaše slovenske domovine.

Živeli Slovenci! Živela Slovenija!

V Sevnici sredi aprila meseca 1869.

Lenček Alojz, državni poslanec, župan na Blanci; Potočin Martin, posestnik v št. Petru na Zidanem mostu; Razlag Jakob, doktor, odvetnik v Brežicah; Dereani Lenart, mizar in obč. odbornik v Sevnici; Hotko Franc, posestnik v Globokem; Kapler Jože, doktor med. v Krškem; Mencinger Janko, doktor, koncipient v Brežicah; Ogorelec Miha, obč. odbornik iz Pišec; Hlebec Janez, obč. svetovalec v Blanci; Cimperšek Franc, posestnik v Sevnici; Bogovič Rok, posestnik v Artičah; Žvar Janez, obč. odb. iz Maršivjih lože; Vrstovšek Anton, obč. svetovalec iz Pišec; Starkelj Janez, posestnik in mesar v Sevnici; Šetinec Andrej, obč. odbornik v št. Lenartu; Razlag Jurij, krčmar v Globokem; Praunseiss Franc, tergovec, obč. svetov. v Sevnici; Volk Janez, župan v Zabukovji; Šetinec Janez, obč. odbornik v Bukovšeku; Požun Mat., občinski in okrajni odbornik iz Zabuhovja; Gregar Matija, posestnik v Globokem; Chicco Franc, obč. in okraj. odbornik v Brežicah; Ivanc Andrej, okrajni odbornik iz Stolovnika; Kreašič Jože, obč. odbornik v Črncu; Ogorelec Peter, kovač v Globokem; Petrišič Franc, posestnik v št. Lenartu; Sitar Zdravko, srenjski uradnik v Blanci; Smole Ivan, posestnik v Sevnici; Urek Janez, posestnik v Globokem; Vršič Jože, župan v Velikem Obrežu; Žičkar Anton, posestnik v Sevnici; Pšeničnik Miha, posestnik v Globokem; Arnsč Franc, obč. svetovalec v Vidmu; Cirjak Franc, obč. in okraj. odbornik iz Maršivjih lože; Drujač Tomaž, učitelj v Sevnici; Ivanc Franc, okr. odbornik iz Reichenburga; Mehora Emanuel, gostilničar v Sevnici; Penik Franc, obč. svetovalec v Pesjem; Šerbec Jože, obč. in okraj. odbornik v Leskovcu; Urh Anton, obč. svetovalec v Zabukovji; Žmavc Franc, obč. odb. v Bojzajem; Varlec Miha, obč. odbornik iz Pišec; Bertole Franc, posestnik v št. Lenartu; Dušič Jože, obč. svetovalec iz Pišec; Sevnik Franc, župan v Bojzajem; Cvenkelj Anton, tergovec v Sevnici; Šerbec Franc, obč. odbornik iz Pišec; Hofbauer Janez, obč. svetov. in okr. odbornik v Sevnici; Jurkovič Andrej, obč. svetovalec v Loki; Vršec Jože, župan iz Pišec; Planinc Anton, posestnik v Boštanju; Škrta Jože, obč. svetovalec v Loki; Planinc Janez, posestnik v Boštanju; Lapuh Anton, posestnik na Brezini; Šetinec Anton, živilski zdravnik v št. Lenartu; Šetinec Janko, obč. odbornik v št. Lenartu; Podvinski Franc, župan v Globokem; Simončič Franc, obč. odbornik iz Pokleka; Šalk Silvester, tergovec v Sevnici; Bratanič Franc, obč. svetovalec v Bukovšeku.

Listek.

Narodopisne slike iz našega naroda.

IV. B a b a.

Statistikarji so izračunili, da pride na vsakih deset ljudi po ena stara baba. Deseti del vsega človeštva je tedaj v obliko starih bab vtaknen. Slovenski narod, broječi en milijon in dvesto tisoč duš, imel bi tedaj v tem broji 120.000 bab. Ta broj je tolik, da je vredno, ka temu desetemu in sicer celovitemu delu našega naroda malo bliže v lice pogledamo, ter pozremo kakšen je, kakovo je njegovo dejanje in nehanje, in ktero mesto zavzema v naši narodni zadrugi.

Babo na tanko definirati je žgečljiva reč, morebiti bolj žgečljiva, nego bosonog po koprivah bresti. Posebno težko je najti tisto mejo, ki deli ženstvo od babstva vsako k sebi. Definicija babe mora biti kakor vsaka druga točna, to je, njen obseg ne sme biti preširok, da ne bi v svoj kolobar tudi en del tistih žen zajel, ki so sicer že blizo babstva, pa vendar še ne celo v njem; — na drugo stran obseg definicije pa tudi ne sme biti preozek, da ne bi v njem vse babe prostora imele, in neke prav po krivici iz njegovih ojníc izključene, in tako rakoč iztisljene bile. Gotovo je le toliko, da se tam babstvo začanja, kjer se ženstvo neha? Jaz se s takimi brenclji ne bom mnogo okolo muhal, ter raje rekel, kakor naš narod reče: vsaka črna krava je mavra, vsaka stara ženska je baba. Kdor je s to definicijo zadovoljen, dobro! Kdor ni, mu ne morem pomagati! Če pa kdo babo bolj definirati ve in zna, široko mu polje! Sploh pa mislim, da na točni definiciji babe že ni toliko ležeče, saj vendar vsak čest. bralcev vé, kaj je stara baba.

Vsaka ženska glava nosi v sebi kljico starobabstva. Že mala punčica kaže v marsičem, da je kakor se reče, „bajbe sorte.“ Le opazujte jo, pa se bodete prepričali, da že iz nje stara baba gleda. Kakor ima smrt povsod, kjer ljudje živé, svoje mlade, ima tudi starobabstvo povsod kjer so ženske, svojo zalego. — Velikokrat se more slišati, kako mlada

prevzetna deklica babo s starobabstvom pita, ali baba jej zna odvrniti: pozre pozretasto, če nečeš biti kdaj stara baba, se pa le mlada obesi! V teh besedah leži strašna logika za vso žensko polovico ne samo našega naroda, nego vsega sveta. Navadno pa smisli in logike teh besed mlada deklica ne premisli, do njenih ušes take besede pribrižno in zopet odbrnijo kakor hrošči pomladanskega večera. Deklica si misli: he he! do tačas je še dolgo, da bom baba postala, imam še dosta časa mladovati!

Starobabstvo je pravi tartarus za ženstvo. Vsaka mora v ta stan, če ne z lepa pa se porine. Cerberus, ki pred starobabjim tartarom na straži stoji, ima toliko glav, kolikor baba let, in vsako novo leto mu tudi pa nova glava več priraste. Ktero je enkrat on za rep vlovil, te ne spuosti več. —

Celo naravno je tedaj, da se vsaka ženska starobabstva brani, dokler in kolikor se le kaj more. Ona zatajeva leta, če jih le še količkaj tajejati more; ona si sivec iz glave puli, če so jej jeli v lase zahajati, pozneje pa, ko jih je že celi legijon, jih s črnimi mazili vošči; ona si z umetno roko rožice na lice slika, če jej naravne že veneti začenjajo; tam kjer kosti svoje robe prenesaroma iz polta prodirajo, se lepo ogrinja. Pa kdo bi vsa ta skrivnostna sredstva naštel, s kterimi se ženske babstva branijo! Na zadnje je pa vendar vse zastoj. Vsaka reč le en čas trpi. Takega likalnika svet še ni izumil, pa ga tudi ne bo, s kterim bi se dale gube in grbe po obrazu do gladkega olikati. Le gracije in muze in vile ostanejo zmerom mlade, pa te tudi le v domišljiji. Še Medicejski Veneri in Ticianovim madonom ne bo glodajoči čas zaprinesel. Od babstva, kakor od smrti, ne odkupijo ne kupi zlata, ne mlado lice, ne dobre besede, ne plemeniti stan. Babstvo se ne da s silo opoditi, njemu ni mogoče se lokavo izogniti, proti njemu ga ni korena, ga ni sredstva. Najhuje je pa gotovo to, da se, kakor sem že rekel, ne da zatajiti, ne prikriti.

Starobabstvo sicer ni sramotno, ali nevšečno, je pa, nevšečno, zelo nevšečno. O njegovi nevšečnosti me možke glave še pravega pojma nimamo. Nek grški modrijan je rekel, da bogove pred vsem drugim posebno za tri reči hvali, prvič za to, da je človek in ne živina, drugič za to, da je Grk in ne Barbar, in tretjič za to, da je mož in ne baba. Zapijmo tudi mi ko-

K odprtemu pismu slovenskim državnim poslancem.

(Dalje.)

Predno zapustimo vprašanje, ali naj deželni zbori, v katerih so Slovenci zastopani, besedujejo in sklepajo o zedinjenji Slovenije ali naj **prestopijo o tem nujnem predmetu na dnevni red** (!), hočemo omeniti sumnje, ki je do zdaj mi sami še nimamo, ki smo jo pa vendar izgovarjati čuli od rodoljubov, resnih in treznih kakor je le kje kateri. Te sumnje moramo že zato omenjati, da možje, ki morajo paziti na javno ljudsko mnenje in ga v račun jemati, ali pa o pravem času skrbeti za bolji poduk, kasneje ne bodo nam očitali, da nismo ljudskemu mnenju dali v svojem listu prostora, a njim s tem prilike podučiti se o njem. — Slovenski tržaški list je prinesel novico, da so odprto pismo podpisali vsi rodoljubi, ki so se do zdaj trudili za zedinjenje Slovenije. Mi sicer vemo, da je tū „Primorec“ veliko besedo mirno izgovoril in da na odprtem pismu manjka podpis marsikterega znanega rodoljuba, kteremu se bistvenih zaslug za prihodnjo zedinjeno Slovenijo ne sme odrekati, ali svet tega do zdaj ne ve in je veroval besedam tržaškega lista.

Po „Primorcevih“ besedah marsikteri sodi, da so podpisani vsi slovenski deželni poslanci, kajti to vendar smemo od njih domnevati, da so vsi za zedinjenje, nekteri so se tudi za to stvar že dejansko trudili. Odprto pismo pak hitro v svojem uvodu pravi, da bodo letos deželni zbori komaj najnujnejše, čisto opravilne zadeve reševali, in da se ni nadejati, ka bi „iz lastne inicijative začeli obravnavati ono zadevo, ki zdaj naš slovenski narod v prvi vrsti zanimiva.“

Slovenski poslanci so si torej — tako nekteri sklepajo — sami odločili in podpisali prihodnje delovanje, oni torej hočejo, da ostane ali za prav da postane deželni zbor suhoparen, brezpravičen opravilnik in oskrbnik nekterih zavodov in računov; slovenski poslanci torej nočejo o biti inicijativi in delavni v zadevi, ktero je — kakor odprto pismo samo priznava — narod oklical kot tako imenitno, da je od njenega srečnega ali nesrečnega izvršenja odvisno slovenskega naroda „biti ali biti ne!“ In možje, ki tako varujejo deželne pravice in tako spoštujejo javno mnenje, glasne tirjatve narodove, drznejo se — to je zadnji vzdihljaj nekterih rodoljubov v tej zadevi — govoriti o „zamujenosti“, ktere so se drugi krive storili, in vabiti druge, naj „dokažejo, da niso pozabili, ka so zastopniki slovenskega naroda!“

Dasiravno mi za zdaj te sodbe nočemo podpisavati in se nadejamo, da se bo zadeva odprtega pisma še izčistila pa tudi pojasnila na bolje, prosili bi vendar že zdaj vse one, kterih se tiče: Ne igrajte z javnostjo, če se ta javnost tudi tiče samo „v omiki zaostalega“ slovenskega naroda; kdor je imel pogumost v tako važni zadevi obračati pozornost slovenskega naroda na se in na druge, naj pokaže svoje čelo pred svetom; komur pa se nezasluzeno ponuja „čast“, da je podpisal odprto pismo, naj se tudi molče ne poprijema te „časti.“ Kdor hoče zaupanje buditi, naj ne seje zmotnjav: do zdaj je odprto pismo ljudi samo begalo!

V odprtem pismu med drugim beremo: „Ker bo imel državni zbor itak v tej zadevi zadnjo besedo in ker bi se dalo vprašanje (glede zedinjene Slovenije) najhitreje in najprimerneje rešiti, če ga vzeme državni zbor sam v roke.“ Kakor kaže pismo samo, ima se v teh stavkih povedati 1) zakaj se med drugimi zdaj deželnim zborom ni treba še pečati s Slovenijo in 2) zakaj naj jo vzeme državni zbor v roke. Pisatelji so imeli s tem stavkom kar se tiče inicijative deželnega, kakor tudi državnega zbora očitno nesrečo. Oni sami pravijo, da bo imel govoriti državni zbor z adnjo

likor nas je, glorio bogu za tisto blagodat, ki jo kot možki po prirodnih zakonih uživamo. Vem, da bo marsiktera naših čitateljic jezna na ta listek, posebno pa na mene pisatelja, pa jej ne morem pomagati. Če se ktera hoče prav krvavo maščevati, naj kot nasprotni komad naslika deda. Tako si ne bomo mogli drug drugemu kaj očitati. Ali naj ne pozabi omeniti, da starodeditvo najmanje za celih dvadeset let pozneje na naša vrata potrka, nego starobabstvo na ženska, in te predpravice ne prodamo za kar si bodi, še za koncesijo gorenjske železnice ne!

Starobabstvo se ne začena pri stanovitnem broji let. Ena pride preje, druga pozneje v ta orkus. Sploh bi se dalo to za dijagnozo starobabstva postaviti, da se ima ženska od tistega časa med babe šteti, kader je čas s svojim strupenim jezikom nje lice tako zlizal, in s svojim kot lemez dolgin zobom tako razbrazil in razjedel, da na njem ne obvisi nobeno možko oko več, ampak da se prineskuteno proč obrne; — ali z drugimi besedami: kader žensko bitje ni več po tem, da bi se možko srce v ljubezni za-nj ogrelo. Če je enkrat ta dijagnoza vstanovljena, potem ne pomaga nič več. Ktera je enkrat baba, ta ne bo nikdar več kaj drugega. Baba je baba, pa ostane baba. Časih se zgodi, da med srčnim pozelemjem in med brojem let postane boj. V takem boji zmerom leta nadvladajo. Med tem ko je naime lice že vse razorano, je časih srce še zmerom mlado ostalo. Med razoranim licem in mladim srcem je pa ni nagodbe, še take ne, kakoršna se je med Hrvatini in Magjari skrpala. V ženskem srcu vse strune poprej popokajo, nego tista, ki ljubezen pomeni. Na njej sami brenka časih še stara baba kakor nekdanj Paganini. Za ta anakronizem ima več opravdajočih fraz. Ona pravi, da le na starih panjih sladke koreninice rastejo, da se bršljan najraje starih zidin oklepa, da stari hrami, kader se vžgejo, še le pravo vročino dajejo, da je jabelko še le tačas prav dobro, kader se je obležalo in omedilo, da le na razvalinah novina oživi, da če mlada koza rada sol liže, stara se solnico poleg pojé! Kaj pa da! Pregovor pravi: kar se babi htelo, to se babi snelo (sanjalo). To so res lepe in tudi resnične fraze, ali na baba s zaljubljenim srcem vpotrebljene stoji kakor sedlo na kravi. Kader baba vidi, da so zastoj vsi njeni napor, v možkem srcu ljubezen do sebe obuditi, tačas jej

besedo, pa mu vendar silijo prvo, ali vsaj drugo. Tu se nam silijo ta-le vprašanja: Ali hočejo pisatelji odprtega pisma onim, ki imajo govoriti srednje besede, odvzeti sploh vsako besedo? Ali mislijo, da bodo srednji glasovi sami ob sebi mutasti t. j. neizgovorjeni ostali? Ali mislijo, da bo hotel govoriti državni zbor prvo ali srednjo besedo, ko vendar le sme govoriti zadnjo? Ali res mislijo, da se rešenje vprašanja pospeši, če se prve sodbe prosí pri „zadnji“ instanci? Ni eno ni drugo! Mi ne vemo, kako visoko pisatelji odprtega pisma stojé in s čegavim prijateljstvom se smejo ali nesmejo ponašati, to pa vemo, da deželnim zborom ne bodo mogli odvzeti pravice govoriti svojo besedo. Deželni zbori pa se tudi ne bodo hoteli in ne bodo mogli prostovoljno odreči tej pravici. Nemškutarski in lahonski zbori ne, ker bodo hoteli tirjatvam Slovencev nasprotovati, slovenski pa menda tudi ne, ker bodo hoteli storiti svojo dolžnost in se poslužiti svojih ustavnih pravic.

Deželni zbori bodo torej vsakako govorili, prej ali slej; naj torej govoré takoj: slovenski narod vsaj ne želi svojih tirjatev videti na dolgi „klopi!“ Upamo da deželni zbori sami nikakor ne pristopijo argumentaciji pisateljev odprtega pisma: vsaj bi moral vsak federalist protestovati proti takemu ravnanju, ki bi stvarilo nevaren „praejudicium“ za prihodnje čase in pogubljalo pravice, ko bi jih imelo pridobivati, hraniti in razvijati.

Gledé državnega zbora in družega zadržaja odprtega pisma bomo govorili prihodnjé.

Narodna prizadevanja Slovencev.

(Dalje.)

Ako bo imel državni organizem pravo ravnopravnost za podlago, potem ima vlada samo to nalogo, zadržavati in poravnovati posamezne nepostavnosti, ki bi se utegnile primeriti. Potem ne bo treba čisto žaljavo prislužene nega davka v to rabiti, da bi se plačevalo kupljivo časopisje; čista mero-dajna načela bodo premagala široko raztegneno korupcijo, sleparijo z akci-jami; v skupnem sodelovanji vseh avstrijskih narodov bomo imeli najtrdnjšo brambo proti zunajnim in domačim sovražnikom, s kratka: kar je sovraštvo razrušilo, zopet bo združila pravičnost.

Ne zdi se mi treba dokazovati, da so tū izrečena načela programa naše stranke resnično svobodoumna in domoljubna. V svobodnostnih vprašanjih za svojimi nasprotniki ne zaostajamo, mi le nekoliko dalje segamo. Mi ne dopuščamo, da bi svoboda veljala le za posamezne narode ali stanove; mi hočemo, da se svobodnostnih dobrot deležen stori tudi ves narod, h kteremu po rodu spadamo, in če je tudi reven, brez pomoči in se nekoliko še svojih dolžnosti ne zaveda. Za ta blagi cilj se mnogo let boré zvesti sinovi našega naroda proti pritiskanju, kterega se pseudoliberalci z največo brez-obzirnostjo zoper nje poslužujejo — boré se z vso udanostjo dostokrat svoje osebne koristi zanemarjaje. Iz ravno teh okoliščin pa mora biti razvidno, zakaj Slovenci splošnih svobodnostnih misli ne morejo staviti v prvo vrsto, v prednji boj, dokler jih neenaka borba za narodni obstanek sili, vse narodove moči združene ohraniti.

Z obzirom na te okoliščine, ktere bo le težko utajiti, je v istini ne-častno, ako se naši nasprotniki — samo da bi nam spodkopali naše zaupa-nje pri ljudstvu — ne sramujejo, podtikati nam umazane in sebične namene, in ako ljudstvo svaré pred možmi, „ki v Sloveniji služeb in časti za-se tir-jajo, in se torej lahko odpovedó državljanski svobodi.“

Pa pri tem naši nasprotniki nikakor ne ostajajo. V volilnem pismu kratko pred volitvijo razširjenem, izgovarja g. stotnik Seidl, ko je bil po-

poči zadnja struna v sreč, ki odsihdob samo še razcebedrane žveggle kaže, in s žensko harmonijo je zamermom pri kraji. Odsihmal neha tudi svoja leta brojiti, in nazadnje sama več ne ve, koliko je stara, in to jej je tudi všeč. Od sedaj tudi več krinke pred licem ne nosi, ona nima nobenega razloga več, zavoljo kterega se ne bi kot prava baba pokazala.

Žensko življenje je zares prava tragedija. Nobena ne pade po svoji lastni krivdi v starobabstvo, ampak nad vsako to šibo vihrtijo više oblasti. Na nekdanjo slavo, na nekdanje lepše dni, na nekdanje zmage ostane le še spomin. Še hranjeva kakovšno škrbico zrcala, kterega si je bila tačas kupila, ko je še komaj kakih šestnajst vuznov brojila. Zrcalo se je potro, steklo oslepilo, pa tudi njeno oko omrenilo. Še hranjeva kak obléhnel album, kako zbirčico biletů doux, kako skatulico v mehki beli bombaž postlanih zób, ki so jej nekdanj izpali, ali izpipani bili. V svojih prostih urah gre te drage spomine nekdanjih dni ogledavat. Vsakokrat globoko zdihne: o! kje je moje lice, kje je moja mladost, in solza se jej vrtné.

Kako poetična so imena: Zorica, Danica, Zlatica, Ljubica, Mladena, Cvetena, Milka in enaka, če je imenositeljica mlada kapljica. Kolika je pa ironija, kader čas imenositeljico po dolgem drevoredu letnih števil v starobabstvo porine. Gotovo bi se baburi lepše prilagala taka-le imena: Škretbetalka, Blebetuša, Ropotela, Godrnjača, Klepetulja, Škrbozoba, Kozonoga, Čenča, Beblja, Kavsa in enaka. Ženske bi morale svoja imena najmanje trikrat v svojem življenji spremeniti. Kader je mlada, kader je mila, kader je sladka, tačas naj se kliče z enim poprej že naštetih imen. Kader gre v zamož, tačas jej dekliska imena že več ne pristujejo. Kot žena bi se morala zvati: Jasna, Dobra, Nježa, Jagoda, Božena, Blažena in enako. Za babjo dobo sem že gore naštel imena, ki bi se jej pristjala po mojih mislih.

Da mi pa ne bo kdo očital, ka babo kozmopolitično slikam, ter da se ne držim ojnice, ki so v naslovu, pod kterim pišem, zaznamovane, bom v prihodnje samo o tem govoril, kar naš narod o babah pravi.

(Dalje prih.)